

Η ΠΕΡΙ ΙΟΥΒΑΛ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

·II

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

Ἀποδιωχθεὶς ἀπὸ τῆς τοῦ Ἰεχωβά χώρας ὁ Κάιν, ἐβάδισε πρὸς Ἀνατολάς, ζητῶν μεμακρυσμένην γῆν ὑπὸ θεῶν εὐσπλάχνων προστατευομένην. Ἐζήτει θεοὺς μὴ ἀπαιτοῦντας θυσίας, ἀλλ' ἀρκουμένους εἰς τὸ τῶν καρπῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων ἄρωμα, τροφὴν ἀναφῇ τῶν οὐρανίων πνευμάτων. Ἐζήτει θεοὺς ἐπιεικεῖς μὲ συμπαθείας μειδίᾳ θεωροῦντας τὰς ἀνθρωπίνους παρεκτροπὰς καὶ πλάνας.

Καὶ ἐπίστευεν εἰλικρινῶς ὁ Κάιν εἰς παρομοίους θεοὺς· ἡ τεταραγμένη αὐτοῦ συνείδησις ἐπεκαλεῖτο αὐτοὺς ἐξ οὐρανοῦ.

Ἐβάδισε λοιπὸν πρὸς Ἀνατολάς· καὶ οἱ μὲν διατείνονται ὅτι ἔφθασε μέχρι Ταρταρίας, ἄλλοι δὲ καὶ μέχρι τῶν Ἰνδικῶν χωρῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα ἐνέπηξε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, εἰρηνικοὶ ποταμοὶ ἐκύλιον τὰ ὕδατά των, καὶ ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ πατρίδι τέχνη πλεῖσται ἔλαβον τὴν ἀρχὴν των.

Ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ εἶχεν κατὰ τὰς πρώτας τοῦ κόσμου ἐποχὰς, εὐρὺ νὰ διατρέξῃ στάδιον· ἡρέμει, ὥς μέγα πλοῖον ἀκίνητεῖ ἔχον τὰ ἱστία ἠνεωγμένα ἐπὶ τοῦ ἐν καταστάσει γαλήνης διατελοῦντος ἀχανοῦς ὠκεανοῦ· προσήλει ἐκθαμβὸν ὄμμα ἐπὶ τῶν καθωρισθέντων τροχιῶν τῶν ἀστέρων, ἠῦξανεν ἐν ἰσχύϊ τῶν αἰώνων παρερχομένων, ἔβλεπε τὰ νέα δένδρα ἀναπτυσσόμενα καὶ ὑψοῦντα τοὺς γιγαντώδεις αὐτῶν κλάδους μέχρις οὐρανοῦ, καὶ ἠκροάζετο τὸ ἁρινὸν ᾄσμα τοῦ τῶν πτηνῶν ὕμεναίου.

Ἐν τῇ νέᾳ τοῦ Κάιν διαμονῇ οὐδέποτε τις ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ θανάτου. οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτὸν ἐκτὸς ἐκείνου, τοῦ ἀδελφοκτόνου· ἀλλ' οὗτος ἡδυνήθη νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τῇ μεμακρυσμένῃ, οὐδὲν ἰσχύοντος τοῦ Ἰεχωβά, ὁ ἄνθρωπος διετέλει ἀθάνατος, διότι μετὰ ἐξακοσίων ἐτῶν ὑπαρξιν, τὸ ῥωμαλέον αὐτοῦ σῶμα οὐδὲν σημεῖον παρακμῆς ὑπέστη. Οἱ μέλανες αὐτοῦ βόστρυχοι ἐκάλυπτον τοὺς ὤμους ἀναλλοίωτοι, ὥς οἱ ὑπὸ φθινοπώρου μὴ ἐπηρεαζόμενοι ἰτέας κλάδοι καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἐξύπνα ὥς ὁ Ἥλιος καθ' ὅλα τῇ προτεραίᾳ ὁμοιος· αἱ πηγαὶ καὶ οἱ ρύακες ἀενάως τὴν μορφήν αὐτοῦ ἀμετάβλητον ἀντικατώπτριζον, καὶ τὸ αἵματῶδες σῆμα τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά ἐγγαραχθέν, οὐδόλως εἶχεν ὠχριάσει.

Καὶ ὁ Κάιν ἐνέκρυπτεν ἐν τῷ βυθῷ τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ τοῦ παρελθόντος μυστήριον· ἔλεγεν· οἱ εὐτυχεῖς ἀπόγονοί μου οὐδέποτε θέλουσι μάθει ὅτι τὸ ἐρυθροῦν τῆς ζωῆς ὑγρὸν διαρρέει ἐκ τῶν φλεβῶν ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κτυπηθέντος.

Ἐν τούτοις πάντες οἱ τῆς γενεᾶς του ἦσαν μὲ τὸ ὀλέθριον σῆμα ἐσφρα-

γισμένοι. Πᾶν νεογέννητον ἔφερεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀλλ' αἱ μητέρες ἐναβρύνοντο διὰ τὴν συνδέουσαν τὰ φίλτατά των κοινὴν ταύτην ὁμοιότητα.

Οὕτως ᾗξανον αἱ γενεαὶ ἀδρανεῖς· οὔτε λεία ὅπως κατακτήσωσιν, οὔτε βορὰ πρὸς διαφιλονείκησιν. Πηγαὶ ἄφθονοι ἤρδευον τοὺς λειμῶνας· οἱ κλάδοι ἐθλῶντο ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν. Τὰ δένδρα, κύπτοντα ὑπὸ τῆς γονιμότητος, κατεβίβαζον μέχρι τῶν χειλέων αὐτῶν τοὺς εὐχύμους τῶν θησαυρούς. Αἱ κληματίδες καὶ τὰ φύλλα παρεῖχον πάντοτε καὶ εἰς πάντας σκέπην καὶ ἐνδύματα. Οἱ ἄνδρες εἰργάζοντο ἄνευ σπουδῆς ἐλαχίστης, ὡς νέα κόρη ἣτις πλέκει τὴν κόμην αὐτῆς τὴν πλουσίαν εἰς χιλίας πλεξίδας, τὰς στιλβώνει, τὰς διαλύει, καὶ διακόπτεται ὅπως παρατηρήσῃ τὴν ἐλαφρὰν τῆς χρυσαλλίδος πτῆσιν, ἢ τὴν ἐργώδη τοῦ μύρμηκος πορείαν μετὰ κόπου φέροντος τὴν λείαν του.

Καὶ ὁ χρόνος ἦτο δι' αὐτοὺς ἐντελὴς ἀνάπαυσις· οὐδὲν ὑπῆρχεν ἵνα ἐπισπεύσῃ καὶ φέρῃ τι εἰς τὸ τέρμα του. Ἐξὼν περιστρεφόμενοι περὶ τὰ στοιχεῖα ἐκάστου πράγματος, ὡς τὸ παιδίον τὸ συλλαβίζον ἀπλῶς ὅπως συλλαβίσῃ, ὁ δὲ ἔρωσ, ἐχθρὸς πάσης μεταλλαγῆς, ὠδήγει τὸ ἀπλοῦν αὐτῶν ὀρμέμφυτον, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Λάμεχ ἐν τοῖς ἀθλητικοῖς αὐτοῦ ἀγῶσιν, ἀναρρίπτων τμήματα βράχου ἐπλήγωσε τὸν περικαλλέστερον τῶν υἱῶν του. Εἰς μάτην ἐκάλει αὐτόν, εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ τὸν ἀναζωογονήσῃ διὰ τῶν φωνῶν του. Συνέλεξεν ἐνώπιόν του τὰ μᾶλλον προσφιλῇ αὐτῷ ἀντικείμενα, ἀλλ' οὔτε βλέμμα ἐν ἡμειδίαμα καὶ δὲν τῷ ἀπεκρίθη, καὶ συναχθέντες οἱ ὁμόφυλοι ἐνώπιον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ τέκνου ἐθεώρουν ἀνίσχυροι καὶ ἐκπλησσόμενοι. Τότε ὁ Κάϊν διασχιζὼν τὰ πλήθη· « Δὲν θὰ ἐγερθῇ πλέον, εἶπεν, εἶναι ὁ ἀτελεύτητος ὕπνος καὶ ποιήσωμεν αὐτῷ βαθεῖαν ἐν τῇ γῇ κλίνην. Διότι μάθετε τοῦτο, τέκνα μου, ὑπάρχει Θεὸς πανίσχυρος, κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὀργισθεὶς, καὶ ἰδίως κατ' ἐμοῦ. Εἰς μάτην ἐφυγον μακρὰν τοῦ κράτους του, αὐτὸς ἐφόνευσεν τὸ παιδίον, ἀνεκάλυψε τὴν νέαν ἡμῶν πατρίδα καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀκάρπτου αὐτοῦ θελήσεως, θέλομεν εἰς τὸ ἐξῆς οἰμῶζει· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ μέσου μας τὸν προσφιλῇ ἡμῶν ἀδελφόν. Ναί! ἂν Σελῆναι ἄμετροι εἶδον ἡμᾶς ζῶντας, θὰ ἐκλείψωμεν· τοιαύτη ἡ θέλησις τοῦ Ἰεχωβά, καὶ εἶναι πανίσχυρος. Ἐφυγον μακρὰν αὐτοῦ καὶ ἐπίστευσα ὁ μωρὸς ὅτι ἔλασε πᾶν ἵχνος μου. Ἡ πίστις μου ἀπλῶς ἦτο χίμαιρα· βαδίζει ἀπαρατήρητος, ἀλλ' ὀπισθεν αὐτοῦ αὐλαξ ὀδύνης διαχαράττει τὴν πορείαν του· ὁ ὠχρὸς θάνατος ἐστὶ ὁ τῶν βημάτων του τύπος· ἦλθεν καὶ θὰ ἐπανέλθῃ. »

Καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης σκέψις νέα ἐδέσποσε καὶ ἐκραταιώθη παρὰ τῇ τοῦ Κάϊν φυλῇ· ἡ ἡρεμὸς ἀνάπαυσις ἐξέλιπεν, αὐτὸς δὲ ὁ Ἥλιος ἐφαίνετο ἀνατέλλων ἔμφροντις· ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ θάνατος κατεκράτησεν καὶ ἀνεδείχθη ἄρχων τῆς ζωῆς· εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὁ χρόνος γθὲς ἔτι μὲν κατὰληπτος, ἀόρατος, διεδήλωσεν ὅτι ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ ὑπάρχουσι συμφοραὶ τέως ἄγνωστοι, καὶ ἠκούσθη αἴφνης πανταχοῦ ὁ μεμετρημένος τῶν πτε-

ρύγων του θόρυβος, ὁ εἰς ἄφευκτον τέλος παρασύρων τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἡσυχος αὐτάρχεια ἀντικατέστη δι' ἀνυπομόνου ἐπιθυμίας, ἡ ἐργασία ἐφάνη ἀνεπαρκῆς καὶ ἡ ἀνάγκη ἀνακαλύψεων ἐγεννήθη. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οὐδεὶς συνησθάνθη τὴν τοῦ φωτός ἀξίαν ὅπως τὸ ἀγαπήσῃ, ἀλλ' ἤδη ἕκαστος ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ: « θὰ ἐκλείψῃ καὶ τοῦτο ἡμέραν τινά » Καὶ οὔτε τὸ ἀφανέστερον τῶν λειμώνων ἄνθος, οὔτε ὁ ἐλάχιστος τῶν χειμάρρων χάλιξ, οὔτε σῶμα, οὔτε σκιά, ἔμεινεν ἄμοιρος θελγῆτρων νέων, διὰ τῆς ἀπλῆς σκέψεως ὅτι τὸ πᾶν ἔχει τέλος. Ὁ θάνατος ἤρχισε νὰ περιβάλῃ τὸν ἔρωτα διὰ μυστηρίων νέων, δι' ἀβροτέρων θωπειῶν.

Καὶ οὕτω κατέστη ὁ θάνατος διὰ τὴν τοῦ Κάιν φυλὴν τὸ διὰ δακρύων βεβρεγμένον σπέρμα ζωῆς ἐνεργοῦ καὶ δραστηρίου· ἀλλ' ὑπὲρ πάντα ἄλλον οἱ τοῦ Λάμεχ υἱοί, ἡσθάνθησαν τῶν νέων ἐπιθυμιῶν τὸ ὀξύ κέντρον, τὴν θορυβώδη τῶν παθῶν ἰσχὺν, τὴν μετὰ τῆς εἰμαρμένης συγκρουομένην, καὶ ἐσκέφθησαν: Θέλει ἐπέλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ πνεῦμα δὲν θὰ ἔχῃ ἀρκοῦσαν ἰσχὺν ὅπως ὁδηγήσῃ τὴν χεῖρα πρὸς περάτωσιν ἔργου, καθ' ἣν ἡ εὐρεῖα σκέψις θέλει σβεσθῇ, πρὸς κεκλεισμένας ἀπευθυνομένη θύρας, καθ' ἣν αἱ εὐχαὶ ἡμῶν εἰς μάτην θὰ σωρευθῶσιν ἐπὶ χειλέων βωβῶν, καθ' ἣν ἡ ἀνικανότης θὰ ἐπέλθῃ ὡς θανάτου προάγγελος. Ἐν ὅσῳ λοιπὸν ἡ ψυχὴ διατελεῖ οὕσα ἐν τῇ θείᾳ αὐτῆς ἰσχύϊ, ἐν ὅσῳ ὁ βραχίων δύναται νὰ ὑψωθῇ καὶ νὰ καταπέσῃ, ἐνωθήτω μετὰ τῆς ψυχῆς ὁ βραχίων πρὸς δημιούργησιν πραγμάτων δυναμένων νὰ παρατείνωσι τὴν ὑπαρξίν των καὶ ὅταν ἡμεῖς κατέλθωμεν ἐν τῷ τάφῳ. Διαφιλονεικήσωμεν περὶ ἰσχύος μετὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ τῆς ἡμέρας, οὔτινος αἱ ἀκτίνες θ' ἀναγκασθῶσι νὰ σταματήσωσι πρὸ τῶν ἔργων μας. Πλάσωμεν ἔργα δυνάμενα νὰ διατηρηθῶσι καὶ μετὰ θάνατόν μας.

Οἱ τοῦ Λάμεχ υἱοί ἦσαν οἱ τῆς γενεᾶς αὐτῶν ἥρωες. Ἰαβάλ ὁ πρωτότοκος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ Νείλου ἡρεμίαν, τοῦ Θεο-ποταμοῦ ἐκείνου. Ἦτο ἰσχύς γαλήνιος καὶ γλυκεῖα, ἡ ἀποστρεφόμενη τὸν δόλον. Θούβαλ ὁ δεύτερος ἦτο ἀκράτητος ὡς ἡ φλόξ, ἥτις λάμπει, ἀπλοῦται, ἀνέρχεται ἀπὸ ὕψους εἰς ὕψος ἐν ὅσῳ ὑπάρχῃ τι ὅπως κατακάύσῃ. Ὡς ἡ θύελλα, ἀνῆρπαζε καὶ ἀνέτρεπεν· τὰ γιγαντώδη αὐτοῦ μέλη εἶχον τὴν σκληρότητα τῶν ἐκ γρανίτου ἐκείνων βράχων, ἅπερ τὰ ἀφρώδη τῶν χειμάρρων ὕδατα κυλίου ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους ἄνευ ἐλαχίστης προστριβῆς των. Ἀλλὰ τοσαύτη ἰσχύς ἀπῆτει ἀντικείμενον ἀπαύστου ἐργασίας, κίνησιν ἐργώδη· ἡ διάνοια αὐτοῦ ἀπαύστως κατείχετο ἐρευνῶσα γῆν καὶ οὐρανὸν ὅπως ἀνακαλύψῃ ἰσχὺν ἵνα ἀντιπαλαίσῃ, νέον στοιχεῖον διὰ νέαν χρησιμεῦον ἐργασίαν, ὅπως τὸ δαμάσῃ, καὶ ὑποκύψῃ τὴν ἀκατάβλητον ἐκείνου δύναμιν ὑπὸ τὴν ἀκαταμάχητον αὐτοῦ θέλησιν· τοιοῦτος ἦτον ὁ Θούβαλ.

Ἀλλὰ Ἰουβάλ ὁ νεώτατος ἦτο πεπρoικισμένος διὰ λεπτοτέρας ἰδιοσυγκρασίας, δι' ἰδιοτήτων μᾶλλον ὑψηλῶν, αἵτινες ἐπέσυρον τὴν σκέψιν αὐτοῦ πρὸς τὴν μυστηριώδη τῶν πραγμάτων ψυχὴν· συνησθάνετο τὸ πνεῦμα ῥέπον πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγνώστου.

Ἰαβάλ ὁ πρωτότοκος ἤρέσκετο νὰ τιθασσεύῃ τὰς γονίμους δαμάλεις καὶ ἔμαθε ν' ἀμέλγη ἐκ τῶν μαστῶν των, τὸ ἡδὺ καὶ λευκὸν ὡς ἡ χιῶν νέκταρ τὸ διατρέφον τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς μας. Ἠρέσκετο ὡσαύτως ν' ἀνατρέφῃ νέους ταύρους, νὰ τοῖς ἐτοιμάζῃ ἄστυα, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας παῖδοι καὶ σκιρτῶντες οὔτοι, προσήρχοντο εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων ἀφ' ὧν ὁ Ἰαβάλ ἐμελλε νὰ κατέλθῃ. Ἠρέσκετο ν' ἀναπτύσσει τὴν τῶν προβάτων νοτισμένην, καὶ τὰ νεογνὰ αὐτῶν τὸν ἠκολούθουν κατὰ πόδας.

Καὶ ἀπὸ βοσκῆς εἰς βοσκὴν ὠδήγει κατὰ θέλησίν τὰ ὑπὸ τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ ποιμενικὴν ῥάβδον ὑποδεδουλωμένα ποίμνια. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Νααμὰ πλησίον καθημένη, σκεπτικὴ ὡς εἰσὶν αἱ γυναῖκες, καὶ συνδυάζουσα τὴν ἐπιτηδειότητά της μετὰ τῆς σκέψεως, ἀνεκάλυπτε τοὺς κεκρυμμένους τοῦ ἀφρώδους γάλακτος θησαυροὺς, ὡς μεταξὺ τῶν λευκῶν τοῦ ἀνθους πετάλλων εὐρίσκεται ἡ κεκρυσμένη γόνιμος αὐτοῦ κόνις.

Ἡ λύκαινα αὐτῇ, ἡ ἀγρία, ἡ δι' ἀρπαγῶν ζῶσα, ἐφιλοξενήθη μετὰ τῶν τέκνων της ἐν ταῖς διὰ σχοίνων οἰκοδομημέναις σκηναῖς τοῦ Ἰαβάλ, καὶ ἐγκαταλείπει τὰ ἄντρα της ἐμάνθανε νὰ συζῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ ἔργον τοῦ Ἰαβάλ τοῦ πρώτου ποιμένος· οὗτος κατέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, καὶ συνδεθεὶς μετὰ τῶν ζώων, κατέστησεν αὐτὰ συμμέτοχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τούτοις ὁ Θούβαλ ἀρπάσας τὸ πῦρ τὸ ὑπεδούλωσεν. Τὸ περιώρισεν ἐν στενῷ λιθίνῳ κύκλῳ ὅπου ἐρυθροῦτο ἡ αἰχμάλωτος φλόξ, ἕως ὅτου τέλος τὸ καταστρεπτικὸν στοιχεῖον ἀναγνωρίζον τὸν κύριόν του μετεσχημάτιζεν κατὰ θέλησίν του τὸ διαφλεγόμενον μέταλλον. Καὶ ὁ Θούβαλ ἐμάλασσε τὸν σίδηρον· κεκλιμένος πρὸ τῆς φλογερᾶς καμίνου ἐθεώρει περιχαρὴς τὸ σκληρὸν μέταλλον καθιστάμενον εὐμάλακτον, καὶ σύρων ἀπὸ τῶν φλογῶν τὸν ἄσχημον ὄγκον τὸν ἔθετεν σπινθηροβολοῦντα ἐπὶ τοῦ πλατέος αὐτοῦ ἄκμονος, καὶ διὰ τῆς σφύρας τῆς παντοδυνάμου, τῷ ἐδώρει ζωὴν καὶ σχῆμα.

Ἀνεκάλυπτεν καθ' ἑκάστην, αἱ δὲ ἀνακαλύψεις ὑπερέβαινον τὰ ὄνειρά του· τὸ ἐν εἶδος μόλις σχηματισθὲν ἐπροκάλει ἕτερον ὑπὸ τὴν ἀκατάβλητον χεῖρά του (διότι τὸ σῶμα προσέρχεται εἰς βοήθειαν τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ τῆς χειρὸς ἐπιτηδειότης τελειοποιεῖ τὰ τῆς σκέψεως σχέδια.)

Καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ του ὁ Θούβαλ ἔτι ἐβλεπεν ἀναθρώσκοντα πρὸ αὐτοῦ μυρία νέα σχήματα, καὶ ἀφίνων κραυγὴν θριάμβου, ἠγείρετο ὅπως ζητήσῃ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὀπτασίας του.

Οὕτω δὲ πρὸ τῶν ποδῶν του ἐσυσωρεύοντο ἔργα ποικίλα· ὄγκοι ἀνευ σχήματος, ἐργαλεῖα αἰχμηρὰ, φαινόμενα μὴ ἔχοντα σκοπὸν ἄλλον, ἢ νὰ κορέσωσι τὴν πυρετώδη τοῦ ἐργάτου δραστηριότητα, ἀλλὰ περιέχοντα ἤδη τὸ σπέρμα μελλουσῶν μηχανῶν. Ὁ πέλεκυς, τὸ ῥόπαλον, ὁ τροχὸς, ἡ ἄλυσσος, δουλείας καὶ στεναγμῶν τοῦ μέλλοντος ὄργανα· ἡ ὕνις, ἡ σκαπάνη, ἡ ἀξίνη, τὸ δρέπανον, χαρὰ καὶ πλοῦτος τῆς ἐστίας. Οὕτω ὁ Θούβαλ ἐπλαττε διὰ σκοποὺς τὰ μάλα ἀντιθέτους, ἀγνοῶν τοῦτο καὶ μὴ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ἢ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μὴ ἐκμηδενισθῇ ὁ Θούβαλ,

ἦτον ὁ ἄρχων τῆς ἀεννάου ἐργασίας, καὶ περίξ τοῦ μὴ ἀπαυδῶντος ἐργάτου συνεσπειροῦντο γέροντες καὶ νέοι.

Καὶ οἱ μὲν ἐμελέτων, οἱ δὲ ἐδοκίμαζον τὰ ἐργαλεῖα· οὕτω ἡ ἀνακάλυψις βοηθουμένη ὑπὸ τῆς πείρας ἐτελειοποιεῖτο, καὶ ἡ βιομηχανία ἐκραταιοῦτο ἐν τῇ τοῦ Κάιν φυλῇ· τὸ μέλλον, γόνιμον ἀνοιγόμενον πρὸ γενεᾶς ἐργατικῆς, ἐπάλαιε, χίμαιρα θριάμβου, κατὰ τοῦ κράτους τοῦ θανάτου.

Καὶ ὁ Ίουβάλ αὐτὸς ἤρχετο νὰ καθήσῃ πλησίον τοῦ ἐργάτου, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ταχέως ἔπαυον ν' ἀκολουθῶσι τὴν τῆς σφύρας μονότονον κίνησιν. Ἀόριστος μελωδία ἐφαίνετο ἐμφυχοῦσα αὐτόν, καὶ πόθων πρὸ πολλοῦ βωβῶν ἡ δεδεδεσμευμένη φωνὴ ἐξεφράζετο τέλος δι' ἤχων. Καὶ ἀπὸ τὴν ποικίλην τῶν μετὰλλων διαφορὰν, ἐγεννᾶτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ τῶν ἤχων ποικιλία, ἀνακαλύψεις ἀλληλοδιαδόχως ἀγνώστων τέως δυνάμεων· ὁ προξενούμενος ὑπὸ τῆς σφύρας ἤχος πληττούσης τὸν ἄκμονα, οἱ τοῦ σιδήρου παλμοὶ, ὡς τόσαι λάμπεις αἰφνίδιοι φωτίζουσιν τὴν διάνοιαν, ἐμεγέθυνον τὰς τοῦ Ίουβάλ ἐπιθυμίας. Ἐκτοτε δ' ἀπαύστως ἀνεζήτει ἤχους, θορύβους, κραυγὰς, ὅπως συνάψῃ ταῦτα ἐν καταπληκτικῇ ἁρμονίᾳ καὶ δηλώσῃ ταύτην δι' ὄργανου.

Καὶ ἐν τεταραγμένη καὶ ἀορίστῳ διατελῶν συγκινήσει, ἐν εὐφροσύνῳ μερίμνῃ, ὡς μητρὸς αἰσθανομένης ἐν ἑαυτῇ μυστηριώδη γεννωμένην ζωὴν, ὁ Ίουβάλ ἐν βαθέοις ἀποχωρῶν δάσεσιν ἠκροάζετο τὰ τῶν πτηνῶν κελαδήματα· τοὺς μετὰ δακρύων καὶ μειδιαμάτων μεμιγμένους ἐκείνους διαλόγους, τοὺς ἀνακαλύπτοντας ἀγνώστον ὁδὸν ὅπως εἰσδύσωσι καὶ ἀντηχήσωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας, καὶ οἵτινες, ἄνευ βοηθείας τῆς σκέψεως, ἐπιφέρωσι τὸν καλλίτερον τῆς σκέψεως καρπὸν· τὴν χαράν.

Περίνους δὲ καὶ σκεπτικὸς ἐπανήρχετο εἰς τὴν καλύβην τοῦ προσκολλῶν τὸ οὖς εἰς τοὺς ποικίλους τοῦ λόγου τόνους. Ἡ σοβαρὰ ἐπίπληξις καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ διαταγὴ, ἡ κωφὴ μὲν κατ' ἀρχὰς, προχωροῦσα μονότονος, ὑψουμένη ἀκολουθῶς δι' αἰφνιδίων τροπῶν καὶ πίπτουσα τέλος ὅπως ἡ χεὶρ καταπίπτῃ ἵνα κτυπήσῃ· αἱ τοῦ γέλωτος ἀνακολουθίαι, ἡ θωπευτικὴ τῆς μητρὸς φωνὴ καλοῦσης τὸ τέκνον τῆς, τὸ τοῦ παιδίου ψέλλισμα, τὰ ἀλλεπάλληλα τῶν τοῦ Ίουβάλ ποιμνίων βελάσματα, ἀντήχουν πάντα, καὶ μεταξὺ τῶν ἀπαύστων τούτων ἤχων, ἠκούετο ὁ τῆς σφύρας ἔρρυθμος κτύπος.

Τὰ τῆς νυκτὸς σκότῃ περιεχύκλουν αὐτόν πανταχόθεν, ἀλλ' ἀπήστραπτεν τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀπλέτου τῆς ἀποκαλύψεως φωτός. τὰ ἀπὸ πᾶν ἠχοῦν σῶμα ἀποδιδράσκοντα δονούμενα ἄτομα, ἐξαπλοῦντα μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ ἀδρανῆ αὐτῶν σπέρματα, τὴν ὑπολανθάνουσαν αὐτῶν ἰσχὺν, ἐπεραίωσαν τὸν τῆς σκέψεως τοκετὸν, ἡτις ἐξήστραφεν αἰφνης διαυγῆς, καὶ ἀδέσμευτος ἐν τῷ πλαστοουργῷ ἐγκεφάλῳ. Καὶ ὁ Ίουβάλ ὄρθιος, ἐν ἐκτάσει, μὲ χεῖρας ἀνατεταμένας, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἐρέβους τὸ διακαὲς αὐτοῦ βλέμμα ὡς ἐπὶ θεότητός τινος ἐν τῇ σκιᾷ διαγραφομένης. Προσήλωσε βλέμμα ἐπὶ τῆς σκέψεως, συναισθανόμενος τὴν ὑπαρξίν πράγ-

ματος μεγάλου ἐξάιτουντος ζωὴν καὶ σχῆμα· ψυχὴ ἰσχυρὰ, ψυχὴ ἀπληστος ἦν καταναλίσκομεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ὅπως διαθρέψωμεν.

Εἶπεν: « Ἄν οἱ τόνοι οὗτοι, ἂν αἱ ἀπηχήσεις τῆς ἀπεριορίστου Γῆς, οἱ θόρυβοι μεμακρυσμένων ἐργασιῶν, αἱ φωναὶ αἱ ἐξερχόμεναι παικίλαι ἀπὸ παντοῖα μέταλλα, αἱ ἤχοι αἱ παρατεινόμεναι δι' ἀτελευτήτων βόμβων καὶ πληροῦσαι τὰς ἐκτάσεις δι' ἡχηρῶν παλμῶν· ἂν πάντες οὗτοι οἱ θόρυβοι συνενοῦντο καὶ ἐξεφράζοντο διὰ φωνῶν ἀνθρωπίνων, ὁποίας δὲν κέκτηται ἡ συνήθης ἡμῶν γλῶσσα, καὶ προσέβαλλον τὸ οὖς διὰ συμφωνιῶν κάλλιον συντεθειμένων διὰ ποικιλίας κάλλιον συνηρμολογημένης, ἂν ἡ χίμαιρα αὕτη ἡ διαλάμπουσα ἐν τῇ σκιᾷ, ὡς διεμφαίνονται ἐν τῇ τῆς αὐγῆς ὀμίχλῃ αἱ τῶν λόφων κορυφαί, ἂν τέλος ἐλάβανον σάρκα καὶ ὠρισμένον σχῆμα, εἰς ἧχον τότε ἔχοντα ζωὴν..... Αἱ λοιπὸν! ἐγὼ ὁ Ἰουβᾶλ θέλω ἐπιχειρήσει τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ὡς αἱ ἀνοίξεις ἐκ τῶν χειμῶνων ἀναφύονται, οὕτω αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θὰ εὕρωσι ζωὴν νέαν ἐκ τῆς παρούσης ἀπορρέουσιν ».

Καὶ ὁ Ἰουβᾶλ ἐπερίμενε, τὴν ψυχὴν ἔχων πεπληρωμένην ὑπὸ τῶν τοῦ μέλλοντος λάμψεων, τὰ πρῶτα τῆς αὐγῆς φῶτα, ὧν αἱ ὠχραὶ ἀκτῖνες τῷ ὑπέδειξαν κόσμον γνωστὸν ἐκ τῆς προτεραίας, ὅπου πᾶσαι αἱ τῶν θεῶν τοῦ ὀνείρων δημιουργήσεις ἐνέκειντο μίγδην, ὡς ἡ τοῦ ἀγαλματοποιοῦ ιδέα ἐν τῷ μαρμαρίνῳ ὄγκῳ, ὅπου αἱ διακαεῖς αὐτοῦ ἐπιθυμίαι, αἱ φαινόμεναι νὰ κατέχωσι τὴν ἰσχύϊν ὅπως ἐπ' ἀόριστον πολλαπλασιάσωσι τοὺς τῆς ἀρμονίας συνδυασμοὺς, ἔπρεπε νὰ περικλεισθῶσιν ἐν τῷ στενῷ τοῦ παρόντος κύκλῳ, ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῇ πραγματικῇ καὶ ὕλικῇ, τῇ στερουμένη φαντασίᾳ.

Τοιαύτη πάντοτε ἡ τῶν ἐξόχων νοῶν ὑπομονὴ καὶ αὐταπάρνησις, οἷτινες ἀπλοῦσι ἱστίᾳ καὶ διευθύνουσι πῶραν πρὸς χώρας εἰς ἃς ἄλλοι ὑπ' αὐτῶν ὀδηγούμενοι θὰ εὐτυχήσωσι νὰ φθάσωσιν. Ὁ Ἰουβᾶλ ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ ὡς πάντες οἱ μεγάλοι τολμῶσιν ἐφευρεταί, νὰ ἐκφράσῃ χονδροειδῶς καὶ ἀτελῶς διὰ τῆς ὕλης, ἐντελῇ καὶ ἀρτίον σκέψιν, νὰ δημιουργήσῃ τὸ ἄτομον ἔχων ἐν τῇ διανοίᾳ τὸ ἄπειρον. Οὕτω τὴν ψυχὴν πεπληρωμένην ἔχων φωτὸς ιδέας οὐρανίου, μετὰ κόπου ἐπλάττε διὰ τῶν χειρῶν τὴν πρώτην λύραν.

Τὴν ἐπεραίωσεν, καὶ ἀπὸ τὸ ἐργαλεῖον αὐτοῦ ἐξεχύθη ἡ ἀρμονικὴ ψυχὴ ἡ ἐρρύθμως καὶ ὁμαλῶς βαίνουσα, ἡ ἀποκαλύπτουσα τοὺς νόμους τῆς μελωδίας. Τότε ὁ Ἰουβᾶλ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ δι' ᾄματος· λόγοι θριάμβου οὖς συνῶδευον θριάμβου ἤχοι, καὶ μόνος ἐπὶ τοῦ ὄρους συνωμίλει μετὰ τῆς λύρας του καὶ νέους καθ' ἐκάστην ἀνεκάλυπτε συνδυασμοὺς. Τέλος μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν νέου ὀδηγοῦντος μνηστὴν λατρευομένην εἰς τὸν βωμόν:

« Τὸ ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἀποκαλυφθὲν μυστήριον τοῦτο, εἶπεν, τὴν μελωδικὴν αὐτὴν ἀρμονίαν θέλω συναπολαύσει μετὰ ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς μου· ἡ ἀρμονία αὕτη ὡς οἱ τῆς πρωίας φθόγγοι θὰ φέρωσι τὴν χαρὰν ἐν τῷ κόσμῳ· θὰ αὐξήσῃ καὶ θὰ ἐξαπλωθῇ, ὡς χειμάρρου ἐξαπλοῦνται ὕδατα· θε

λω ἀγγαίλει εἰς τοὺς νέους τὴν τῆς ζωῆς λύρας ὑπαρξίν, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ μὲ καλέσωσι πατέρα τῆς ἁρμονίας· ὅπου δὲ ᾄσμα καὶ μέλος ζῇ, ἐκεῖ καὶ γὼ θέλω συζῇ.

Καὶ ὑπερήφανος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ὡς εὐεργέτης τοῦ κόσμου Θεός, ἐξέρχεται τῆς μονήρους αὐτοῦ ἐκστάσεως ὅπως ὑπάγῃ καὶ φέρῃ τὴν χάραν τῇ ἀνθρωπότητι.

Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν αἱ σκιαὶ ἐξαπλοῦνται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, καθ' ἣν τὰ ἀντικείμενα νέα λαμβάνουσι σχήματα, καθ' ἣν τὸ φῶς ἐν τῇ μεγαλοπρεπῇ αὐτοῦ δύσει ἱερώτερον καθίσταται.

Τὰ δένδρα ἐστέφοντο ὑπὸ φλογοειδοῦς λυκαυγοῦς, καὶ ἡ γῆ καλοῦσα τὰ τέκνα τῆς εἰς ἀνάπαυσιν, διμερίζετο μετ' αὐτῶν τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς ἐσπέρας λάμπεις.

Ἡ τοῦ Κάιν φυλὴ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εὐρεῖς σχηματίζουσα κύκλους· διάφοροι ἐμιγνύοντο ἡλικίαι ἐν ταῖς διαφόροις τάξεσιν. Ἐκεῖ ἀνεπαύετο ὁ εὐρυμελὴς γίγας ὁ ὑπὸ τῶν αἰῶνων λευκανθεὶς, ἐνῶ νέοι πυγμαῖοι ἠγωνίζοντο ν' ἀναβῶσιν εἰς τοὺς πλατεῖς αὐτοῦ ὤμους. Ἐδῶ ἡ μείλιχος προμήτωρ ἐθεώρει τὰ παίγνια ἡλικίας πρὸ μικροῦ λαβούσης ὑπαρξίν· φιλοπαίγμον πλῆθος οὐτινος ἡ ἀνάπαυσις ἦτο νέα κίνησις καὶ ἐργασία· ζῶσαι διακυμάνσεις ἐξαπλούμεναι ὡς στάχυες ἐπὶ τῆς πεδιάδος.

Καὶ πάντες ἐγεύοντο καρποὺς ἡδαις, ἀμύγδαλα καὶ μέλι· ἡ εὐθυμία ὡς χαροποιὸν ποτήριον περιστρέφετο ἀντὶ τοῦ οἴνου ἀπὸ τὸν προπάτορα μέχρι τοῦ νεογεννήτου. Ὁ γέρων Κάιν ἐμειδία, ὡς Τιτάν ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν του, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰουβάλ τὰ παιδιά συνέπαιζον μετὰ τῶν ἀμνῶν του.

Ἀλλὰ μακρὰν ἤκούετο ὁ τῆς σφύρας τοῦ Ἰουβάλ ἤχος. Μόνος ἐκεῖνος δὲν ἐγνώριζεν ὥραν ἀναπαύσεως· ἡ διάπυρος κάμινος οὐδέποτε ἐσθεννύετο, καὶ ὁ νευρώδης βραχίων δὲν ἠρέμει ἢ ἐν τῷ ὕπνῳ.

Καὶ ἐν τούτοις ἐκ τοῦ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑγείας ἐκείνου νέκταρος παράδοξος ἐγεννήθη δίψα, ἐπιθυμία ἀμυδρὰ καὶ ἀόριστος εἰς μάτην ζητοῦσα τὴν τῶν πόθων τῆς πλήρωσιν. Ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς διὰ νέας καὶ ἀγνώστου τέως ἐκδηλώσεως ὁ ὡς χυμὸς ζητεῖ ν' ἀναδείξῃ τὴν ὑπαρξίν του ἐν τῷ ἀνθεῖ. Ἡ διὰ λέξεων, σημείων, βλεμμάτων γλῶσσα ἐξηντλήθη· ἡ ψυχὴ εἶχε τι πλεόν νὰ εἴπῃ, καὶ κατηναλίσκετο εἰς στεναγμούς.

Αἰφνης, ἐπὶ τοῦ ὄρους, τὸ μέτωπον λουόμενον ἔχων ὑπὸ τῶν χρυσαυγῶν τῆς δύσεως λάμπειν, ἐφάνη ὁ Ἰουβάλ μετὰ τῆς λύρας του, καὶ ὀρθίως πρὸ τῆς φυλῆς συμπάσης, ἤρχισεν ᾄσμα μεγαλοπρεπές· καὶ ἡ λύρα του συνέψαλλεν, ἡ λύρα του ἔπαλλεν καὶ συνέκλαιεν μετὰ τῆς φωνῆς, φαιδρὰ ἢ σοβαρὰ ἀλληλοδιαδόχως, λυπηρὰ ἢ θριαμβευτικῇ.

Χαρὰ κατέλαθεν πάντας ἐνόνουσα αὐτοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἐκστάσει, ἂν καὶ διαφόρους ἐνεποίει αἰσθήσεις, κατὰ τὴν διάφορον ἐκάστου φύσιν, ὡς ἐν τῇ ἐπανόδῳ του τὸ ἔαρ σπείρει ἐν τοῖς θνητοῖς χαρὰν ἢ μελαγχολίαν. Ὁ ζήσας δι-

ἀσθημα δις τριῶν αἰώνων, καὶ οὕτινος τὰ ἥρεμα ἔτη ἐξετείνοντο μακρὰν, ὡς αἱ κορυφαὶ ἀναριθμήτων δένδρων, ἀνευρέθη ἐν μέσῳ τῶν νέων του ἡμερῶν, ἡσθάνθη τὸν αὐτὸν ἥλιον τὸν θερμαίνοντα αὐτὸν παιδίον, ἐπανεῖδε τὸ παρελθόν, τῶν καρδιῶν μας τὸν οὐρανόν, τὴν μόνην γνωστὴν ἑκτασιν ἐν τῷ ἀγνώστῳ ἀπείρῳ. Καὶ ἐκλαυσεν.

Ἀλλὰ τὰ νέα πνεύματα ὥρμησαν ἐν τῷ μέλλοντι, ἐν τῇ χαριέσσει ταύτῃ χώρα τῇ λουομένῃ ὑπὸ τῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀκτίνων καὶ ἦν αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν κυκλοῦσι διὰ κεχρυσωμένης αἴγλης. Καὶ πάραυτα ὑπὸ τῆς αὐξανούσης τοῦ ἄσματος ἐπηρείας παρασυρόμενοι οἱ νέοι καὶ αἱ μακροπλόκαμοι παρθένοι, ἠγέρθησαν ἐξ αὐτομάτου καὶ δι' ἐρρύθμων βημάτων ἐπληξάν τὸ ἔδαφος. Καὶ οὕτω τὸ τοῦ Ἰουβάλ ἄσμα ἐπροκάλεσεν τὸν ῥυθμόν. Ὁ χορὸς ἐζωογόνησε τὴν μουσικὴν καὶ ἡ μουσικὴ τὸν χορὸν ἀμοιβαίως· οἱ βραχίονες περιεπλέχθησαν, ὁ ποὺς ὑψώθη καὶ κατέπεσεν, καὶ τέλος ἡ φυλὴ σύμπασα ἐγερθεῖσα ἐν θαυμασμῷ καὶ ἐκστάσει, παρετήρησεν τὸ νέον τοῦτο θέαμα.

Καὶ ὁ Ἰαβὰλ αὐτὸς, ἀφίσας τὴν κάμινόν του, ἔσπευσεν, ὑπὸ τέφρας καὶ καπνοῦ κεκαλυμμένος καὶ ἐθεώρησε τὸν ἀδελφόν του Ἰουβάλ καὶ τὴν λύραν του. Τὸ ἀγνώστον ὄργανον, τὸ ἄδον μέταλλον, ὅπερ ἐγέννησε, μὴ γνωρίζον, τὸ τραχύ του σφυρίον.

Ἡ ἡμέρα ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τῆς, καὶ ἡ λύρα ἀντήχει ἔτι, καὶ μετὰ τὴν σιγὴν τῆς ἡχῶ ἠκολούθει πληροῦσα τοὺς ἀέρας, οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο ἐν ἀγαλλιᾷ, καὶ οὐδέποτε τοῦ παρελθόντος νύξ ὑπῆρξεν ὁμοία τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Καὶ πάντες περιεκύκλωσαν τὸν Ἰουβάλ· οἱ μὲν ἐπεθύμουν νὰ διδαχθῶσι τὴν νέαν ἐπιστήμην· οἱ δὲ, ἔναυλον ἔτι διατηροῦντες τὴν ἐκπνεύσασαν μελωδίαν, ἐπανελάμβανον τοὺς ἤχους τῆς.

Εἶναι εὐκόλον τὸ νὰ βαδίσῃ τις ἐπὶ κεχαραγμένης ὁδοῦ, καὶ πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ γνωρίζουσιν νὰ ἰδῶσιν τὸ φῶς, ὅμα ἡ ἡμέρα διασπεύρῃ τὰς ἀκτίνας τῆς.

Καὶ οὕτω ὁ Ἰουβάλ ἀπεκάλυψε τοῖς θνητοῖς τὴν μουσικὴν, τὴν δευτέραν αὐτῶν ψυχὴν, καὶ ἐν τῷ ἅμα νέαι λύραι κατεσκευάσθησαν, νέα ἄσματα, νέους ἤχους προεκάλεσαν, καὶ τέλος ὁ Ἰουβάλ εἶπεν:

» Τὸ οὖς μου ἤκουσεν πᾶν ὅτι ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· θὰ ὑπάγω μακρύτερον ἐν εὐρυτέρᾳ χώρᾳ, ὅπου τὰ ὄρη ἐγγύτερον τῶν οὐρανῶν ὑπάρχοντα ἀκούουσι τὸ τῶν ἀστέρων ἄσμα καὶ οὐδεὶς γήινος θόρυβος δύναται νὰ φθάσῃ ὅπως ταράξῃ τοὺς θείους ἤχους των. Πρέπει νὰ ὑπάρχωσι κόσμοι νέοι ὅπου σχήματα νέα γεννῶσι ἄλλους ἤχους, ὅπου ἄλλοιοι κεραυνοὶ παταγῶσι ἐπὶ ἀλλοίων βράχων, ὅπου ἰσχυρότεροι ἄνεμοι ταράττωσι εὐρύτερα δάση, ὅπου ἀγνώστα πτηνὰ ἄδωσι ἐπὶ τῶν κλάδων στροφὰς διαφόρους, ὅπου πᾶν ἱπτάμενον, ἔρπον, κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ ἀέρι, κέκτῃται φωνὰς ἀγνώστους ἐμοί. Θὰ ἀκούσω, καὶ ἡ ψυχὴ μου θέλει ἀναπτυχθῇ ὡς καρποφόρον δένδρον ἐκτεῖνον κατὰ πᾶν ἕαρ τοὺς κλάδους του μᾶλλον γονίμους.»

Καὶ ἐπιβάς σχεδίας ἠκολούθησε τὸ ρεῦμα πρὸς δυσμὰς, ἕως ὅτου θεωρήσας ἐν τῇ γιγαντώδει αὐτῶν μεγαλοπρεπείᾳ τὰ ὑπὸ χιόνων κεκαλυμμένα ὄρη, ἐξέ-

λαβεν ταῦτα ὡς τὰς στήλας ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ οὐρανός, καὶ ἐξεδήλωσε τὴν ἔκστασιν αὐτοῦ δι' ᾄσματος θείου· ἐτόνισεν ὕμνον σοβαρὸν, ὑψηλόν, τὸν ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸ θεῖον.

Εὗρίσκετο ἐν τῇ χώρᾳ τῇ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Σήθ κατοικουμένη. Καὶ ὁ Ἰουβάλ κατελθὼν εἰς τὴν παραλίαν εἶδε νέους λαοὺς καὶ διεκοίνωσεν αὐτοῖς τὰ τῆς μελωδίας μυστήρια· καὶ πλανώμενος οὕτω, τῶν αἰώνων παρερχομένων, εἰς διαφόρους χώρας, διέσπειρε πανταχόσε τὰ τῆς ἀρμονίας σπέρματα κληρονομίαν εὐτυχίας διὰ τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἂν ἀπεμακρύνθη, ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν ᾔσαν τὰ ὄρη, τὸ οὐράνιον ᾄσμα, ἡ θεία μελωδία τῶν ἐνάστρων χωρῶν δὲν ἤρχετο εἰς τὰς ἀκοάς του· ὑψοῦντο τὰ ὄρη, ἀλλὰ καὶ ὁ οὐρανός ὑψοῦτο ὁμοίως, καὶ ἡ μᾶλλον ἐπηρμένη κορυφή ἐδείκνυεν ὀρίζοντα μᾶλλον εὐρύν. Τέλος εἶδε τὸν ὠκεανὸν ἐξαπλούμενον ἐν ῥευστῷ φωτί· ἤκουσεν τοὺς ὑποκάφους μυκηθμούς, καὶ τοὺς λυγμούς του θραυομένους ἐπὶ τῆς παραλίας· τότε ὁ Ἰουβάλ καθήσας, σιωπηλός, κατέθεσε τὴν λύραν του καὶ δὲν ἤγγισεν αὐτὴν πλέον.

Ἐσκέφθη: «Ἡ ὑφήλιος ἐστὶν ἀπέραντος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνίσχυρος, καὶ πέραν ἐκεῖ ὅπου καταδύει ὁ ἥλιος δὲν βλέπω ἢ θάλασσαν ἀσπαίρουσαν, φαινομένην ν' ἀπειλῇ διὰ τῆς βοῆς της τὴν γῆν. Ὅπου ὑπάγω, νέαι μὲ καλοῦσι φωναί. Ἡ καρδιά μου συναναπτύσσεται μετὰ τῆς ἐκτάσεως. Ἀλλὰ τὸ ᾄσμα μου ἐξασθενεῖ καὶ οἱ δάκτυλοί μου δὲν δύνανται νὰ ἐξαγάγωσι τὰς ἐμπνεύσεις τῆς λύρας. Καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ χορδαὶ ἀνίσχυροί εἰσιν νὰ ἐκφράσωσι τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀρμονίαν. Τὰ τοῦ παρελθόντος ᾄσματα μοὶ φαίνονται μηδὲν, καὶ ἀπὸ τοῦδε οὔτε τῆς φωνῆς, οὔτε τῆς ψυχῆς, οὔτε τῆς χειρὸς αἱ προσπάθειαι ὁμοῦ, θὰ δυνηθῶσι νὰ εἰπωσιν ὅτι ἐν τῷ βυθῷ τῆς καρδίας μου μετ' λέγει τὸ πᾶν· τὸ μυστήριον εἶναι ἀπειρον, ὁ ἦχος πολλὰ ἀσθενής. »

« Δὲν θὰ ὑπάγω μακρότερον πλέον· θὰ ἐπιστρέψω, θὰ ἐπανίδω τὴν φυλὴν μου, καὶ τὸν τόπον ὅπου τὸ ᾄσμα καὶ ἐγὼ ἐγεννήθημεν. Ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρω τοὺς ἀδελφούς μου, θὰ μὲ ὑποδεχθῶσι περιχαρεῖς, ἐμὲ τὸν Ἰουβάλ, τὸν χαρίσαντα αὐτοῖς τὴν ἀρμονίαν. »

Ἡ ὁδὸς ἦτο μακρὰ καὶ ἐπίπονος, ἀλλ' ἐβάδιζε πάντοτε περὶ ποταμούς καὶ διατρέχων πεδιάδας, μὴ στέργων ν' ἀναπαυθῇ ἢ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κάιν. Τέλος εἶδε τὴν προσφιλεῖν χώραν, ἐπανεῖδε τὰ ὄρη τὰ σχηματίζοντα τὸν ὀρίζοντα τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, ἀνεγνώρισεν τὰ δάση καὶ τὰς πυκνάς σκιάδας· ἐνόμισεν ὅτι τὰ αὐτὰ τοῦ παρελθόντος ζῶα ἐβάδιζον κύκλω του, τὰ κύττα περιεπέτων πτηνά· Ἡ γενεθλία του αὕτη χώρα μὲ μητρικὴν ἀγάπην καὶ σταθερότητα, τῷ ἐφάνη, ἀναγνωρίζουσα αὐτὸν νὰ τῷ λέγῃ:

Εἶσαι σύ! Ἴδου τὸ λίκνον σου· ἐδῶ ἀνεπαύθης ἐπὶ τοῦ κόλπου μου· ἐδῶ σὲ ἐνέπνευσα μυστήρια θεῖα, ἅπερ ὁ οὐρανός συμμερίζεται μετ' ἐμοῦ, τῆς πολυποθῆτος του!

Ἀλλὰ προχωρήσας ἔτι, εἰσχωρήσας ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων κατοικίαις, παρετήρησεν παγερόν νεωτερισμόν, τὸν ἀδιάφορον καὶ ψυχρὸν κληρονόμον, τὸν μὴ σεβόμενον τοὺς γέροντας, ἀλλὰ λέγοντα ὑπερηφάνως « ἡ οἰκία αὐτῆ εἶναι ἰδική μου. »

Ἐκεῖ ὅπου ἐνεθυμεῖτο ἀτραπὸν στενὴν, ὑπὸ ποδῶν τῶν ἀνθρωπίνων ἐσχηματισμένην, πλατεῖα ὁδὸς ὑπῆρχεν ἐντέχνως κεχαραγμένη· τὰς ὑπὸ ἀχύρων κεκαλυμμένας καλύβας διεδέχθησαν λιθόκτιστοι κατοικίαι καὶ ναοὶ μεστήλας χαριέσσας ἐκ ξύλου κέδρου. Ἡ καρδία τοῦ γέροντος ἐταράχθη καὶ λονούμενος ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ἀφίνων τὰς φλογεράς τοῦ Ἡλίου ἀκτίνας νὰ παίζωσιν ἐπὶ τοῦ πλήρες ῥυτίδων μετώπου του, ὡς ἐπὶ τάφου· οὐτινος ἀπεσθέσθη ἡ ἐπιγραφή καὶ δι' ὃν οὐδεὶς διανοεῖται νὰ ἐρωτήσῃ.

Ἐνῶ δὲ οὕτως ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μακρόθεν μελωδία προσέβαλλε τὸ οὖς του. Ἦσαν φωναὶ ὥς ἄλλοτε ἡ φαντασία αὐτοῦ ὠνειροπόλησεν· ἦσαν ποικῖλοι συνδυασμοὶ πολλαπλῶν διαπασῶν, χορὸς διαφόρων ἤχων, πληρῶν τὰς ἐκτάσεις διὰ παλμῶν ἰσχυρῶν.

Ἐξαίφνης σαλπίγγων θριαμβευτικαὶ ἡχήσεις ἠκούσθησαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἰουβάλ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ ἀγνωστον ὄργανον· τὸ ἐκ χαλκοῦ ἐκεῖνο ἄνθος οὐτινος ὁ κάλυξ πρὸς οὐρανοὺς ἐστὶν ἐστραμμένος, διαχέων μέλος ἀντὶ εὐωδίας.

Καὶ συνοδία πολυάριθμος νέων καὶ νεανίδων, με φορέματα πολύχροα, ἐστεμμένην τὴν κεφαλὴν ἔχοντες δι' ἀνθέων, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πεδιάδα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὑπὸ τῶν λυρῶν καὶ κυμβάλων ἁρμονίας, μία λέξις ἠκούετο, ἐν ὄνομα χιλιάκις ἐπαναληφθὲν ἵπτατο πανταχοῦ, ὡς τὸ ὄνομα θεοῦ προξένου τῆς χαρᾶς των, ὡς τῆς παραφορᾶς των ἀντικείμενον, καὶ τὸ ὄνομα τὸ πληροῦν τοὺς ἀέρας ἦτο « Ἰουβάλ! » « Ἰουβάλ! » Ἡ ἁρμονία εὐγνωμονοῦσα ἐξεδηλοῦτο διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ τῆς

Ὁ πτωχὸς γέρων ὃν οὐδεὶς παρετήρει, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καθήμενος, ἐν σιωπῇ κατηυφράνθη ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὑπὸ τοῦ τῆς ἁρμονίας χειμάρρου· ἀλλ' ὅτε ἡ χαριέσσα συνοδία προχωροῦσα πάντοτε, ἔφθασε τέλος πρὸ αὐτοῦ, τοῦ ἐκταλελειμένου, τοῦ ἀγνώστου· ὅτε πρὸ αὐτοῦ, εἶδε τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς φυλῆς του, ἠσθάνθη τὴν διακαῇ ἐπιθυμίαν, τὴν ἀκράτητον, νὰ ἀναγνωρισθῇ παρ' αὐτῶν νὰ χαιρετηθῇ ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐκείνων, νὰ εὐλογηθῇ, αὐτὸς ὁ Ἰουβάλ, αὐτὸς ὁ τοῦ Λάμεχ υἱός, ὃν ἐγνώρισαν οἱ πατέρες των. Καὶ λησμονῶν τὴν ὑποχωροῦσαν αὐτοῦ ἰσχὺν, μὴ αἰσθανόμενος πλέον τὸ βάρος αἰώνων παρελθόντων, μὴ ἀκούων ἢ τὴν ἐπιβλητικὴν τῆς ψυχῆς του θέλησιν, ὥρμησε πρὸς τὰς τοῦ ναοῦ βαθμίδας ὅπου ἀνῆρχετο ὁ λαός, καὶ διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης, ὡς ἡχὼ θραυομένη ἐν τῇ ἀπομακρύνσει τῆς :

« Εἶμαι ὁ Ἰουβάλ! εἶπεν, ὁ Ἰουβάλ! ἐφεῦρον τὴν λύραν ἐγώ!

Σιγή κατ' ἀρχὰς διεδέχθη τὴν ὑπερτάτην ταύτην κραυγὴν! πλὴν πάραυτα γέλως γενικὸς ἠκολούθησε τὴν σιωπὴν καὶ τοῦτον τέλος ὀργὴ ἀκράτητος.

Φονεύσωμεν τὸν ἀγύρτην, τὸν ἀπατεῶνα! Θυσιάσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἰουβάλ, τοῦ ἀθανάτου Ἰουβάλ!...

Καὶ ἀποσπασθέντες τῆς συνοδείας δύο ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγρίων τῆς ἀρμονίας ὁπαδῶν, ἐκτύπησαν τὸν γέροντα διὰ τῶν ὀργάνων των Ὑπὸ ἀπειλῶν καὶ ἀρῶν ἀκολουθούμενος ὁ Ἰουβάλ, ἐχώθη ἐν τοῖς κλάδοις καὶ ἐνῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Ἰουβάλ, ἀντήχει μέχρι οὐρανοῦ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπως ἀποθάνη.

Ἐσκέφθη: « Ἴδού τὸ τέλος· ἐπὶ πάσης τῆς γῆς, πανταχοῦ ὅπου ἀνθρώπινον βῆμα δύναται νὰ προχωρήσῃ, ἐξέχουσα τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἰδοὺ με κείμενος, ἐρείπιον ἀπείρου παντός, τέφρα ἐξαφανισθέντος παρελθόντος. Εἶναι ἤδη ἐσπέρας; αἰσθάνομαι περίξ τὴν ἡρεμον τῶν νυχτῶν ὁρόσον σκιαὶ με περικυκλοῦν, καὶ ὁ οὐρανὸς διαυγέστερος κατέστη. Εἶναι ἡ τῆς Σελήνης ἤδη ὕψωσις; ὅποιον ἐστὶ τὸ ἀπαστρέπτον ἐκεῖνο πρόσωπον; Τὸ ἐγνώρισα ἄλλοτε, ἐν ἡμέραις παλαιαῖς· εἶχον τότε ἰσχυρὰν τὴν ψυχὴν. Εἶσαι σὺ τέλος! μοὶ ἐμφανίζεσαι ἐπανερχόμενον, ὦ μέγα τοῦ ἄσματος πνεῦμα! »

Τὸ γλυκὺ πρόσωπον ἐκύψε πρὸ αὐτοῦ, τὰ βλέμματα ἀμφοτέρων ὁμοῦ διέχεον λάμψεις καὶ μέλος.

« Ἰουβάλ, τῷ εἶπεν, εἶμαι τὸ παρελθόν σου, τὸ πνεῦμα τῆς διανοίας σου, ὁ ἄγγελος τῆς ζωῆς σου καὶ τοῦ θανάτου σου. Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Δὲν εἶμαι πλέον ἡ μνηστή σου, ἡ θεία σου μνηστή, δι' ἣν κατεφρόνησας πάσας τὰς ἐπιγείους; Δὲν ἐνθυμεῖσαι πλέον τοὺς ἀθανάτους ἡμῶν ἀσπασμούς; Τί ἐπιθυμεῖς λοιπὸν καὶ δὲν ἔλαβες ἤδη; Τί πλέον ἠύχῃθης ἢ τὸ νὰ αἰσθανθῇς ἀπὸ σοῦ ἐξερχομένας τὰς πρώτας πηγὰς τῆς γήινου ἀρμονίας; Εὕρισκός τι φθονητὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς αὐτοῖς κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἰσχύς σου ἐξεδηλώθη. Τί πλέον ἐζήτηεις ἢ τὸ νὰ φέρῃς τὴν χαρὰν παρὰ τοῖς ὁμοίοις σου, συμμεριζόμενος μετ' αὐτῶν τὸ δῶρον ὅπερ ἔλαβες; Δὲν ἐξεπλήρωσας τὸν προορισμὸν σου;

Ἐνεπνεύσθης, ἐδημιούργησας, μετέδωκας.

« Ὑπαγε! παράδωσον τώρα εἰς τὴν γῆν τὴν ἐκθρέψασάν σε τὸ ἄσημον λείψανόν σου, ἀφέθητι εἰς τὸν εὐρὺν αὐτῆς κόλπον, τὸν χρησιμεύσοντά σε ἀντὶ τάφου, ἄφες αὐτὴν ν' ἀποκρύψῃ εἰς πάντας τὸν τόπον εἰς ὃν ἀναπάυεσαι. »

« Ζητεῖς μαυσωλεῖον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; σοὶ ἀνήγειρον ναοὺς! Ζῆς καὶ θὰ ζήσης μεταξύ των μέχρι τοῦ ἀγνώστου τοῦ χρόνου τέρματος. »

Καὶ ἡ φωνὴ ἐσβέσθη ἐν συμφωνίᾳ ὑψηλῇ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ συνεχύθησαν ἐν τῷ αὐτῷ ὀρίζοντι. Ὁ αἰθὴρ, μᾶλλον κυανοῦς καταστάς, ἐπληρώθη ἀρμονίας, καὶ ὁ Ἰουβάλ ἐκπνέων ἤκουσε τὸ τῶν ἀστέρων ἄσμα!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Δ. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.